Pregaria.cat

Entrada

En el sostre del món

(PREGANT AMB P. TEILHARD DE CHARDIN 4)

“El sol comença a il·luminar, allà baix, la franja extrema del primer Orient. Una vegada més, sota el mantell inquiet de la seva resplendor, es va desvetllant la superfície viva de la terra. Sobre la meva patena, Déu meu, hi posaria la collita tan esperada d’aquest nou esforç. Vessaria sobre el meu calze la saba de tots els fruits que avui maduraran. El meu calze i la meva patena són les profunditats d’una ànima completament oberta...“ (La Messe sur le Monde, 1923)

En aquella estepa de Mongòlia, desert absolut, de matinada Teilhard no pot celebrar el sagrament de l’Eucaristia per manca de pa i de vi. És com el sostre de la terra, allà baix tot comença i tot acaba. Vida i mort. Goig i tristesa. Llum i obscuritat. En aquesta estimada terra que, enmig d’un univers de límits inabastables, va corrent la ruta del dol... ell celebra una missa còsmica, comunitària, de tants éssers. Tota la celebració se centra en una ofrena.

Fa estona que has sortit de casa i en el metro anem tan apretats que de vegades sembla que deixarem de respirar. La majoria mou els dits en el seu mòbil: la possible nova, els fets, l’estimació o l’avorriment. I tu li dius al Senyor, que t’és tan a prop com el teu cor: “Enmig d'aquesta multitud a punt de dispersar-se per mil llocs diferents, t’ofereixo, Senyor, el dia d’avui, per tal que totes les meves intencions, accions i operacions s’encaminin vers aquell *en tot estimar i servir*”.

Han trucat al timbre i mig adormida has anat a obrir la porta. Entra la filla de la senyora malalta que has estat vetllant tota la nit. Et pregunta com està la seva mare i si ha passat bona nit. Bé, ha dormit a estones. Potser fins i tot millor que la nit anterior. Ara baixes les escales i penses en la teva filla. Ofereixes el dia al Senyor, demanant-li que et beneeixi. Un dia que és el d’ahir perquè no has dormit, miraràs de dormir una estona quan la nena sigui al cole.

Una mirada interior al Senyor en començar un nou dia. Una paraula, una breu salutació, un oferiment, un acte de fe, com la nostra missa sobre el món. Quan aquestes paraules interiors surten del cor i estan amarades de fe i esperança, il·luminen d’un color nou la jornada que comença.